

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 3 - 9 APRILIE 2017

Miercuri 5 aprilie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINTITE 6.00 PM

Vineri 7 aprilie:

TAINA SFANTULUI MASLU 6.00 PM

Sâmbătă 8 aprilie:

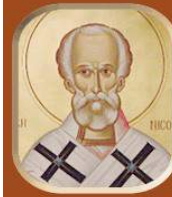
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 6.00 PM

Duminică 9 aprilie: DUMINICA FLORIILOR

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917. 592. 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A CINCEA DIN POST

In vremea aceea Iisus a luat la Sine iarăși pe cei doisprezece și a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple: Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; Îl vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor; Îl vor batjocori, și-L vor scuipa, și-L vor biciui și-L vor omori, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez vă veți boteza, dar a ședea de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și, auzind, cei zece au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Atunci Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru; și care va vrea să fie întâi între voi, să fie slugă tuturor. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți. (Marcu 10, 32 - 45)

Ortodoxia: ideologie sau terapie?

Teologia ortodoxă este glasul, cuvântul Bisericii Ortodoxe. Cu toate acestea, nici teologia ortodoxă, nici Biserica Ortodoxă nu reprezintă o ideologie, ci terapie, altfel spus, Biserica este un spital duhovnicesc, iar teologia ortodoxă - însăși descoperirea și cunoașterea lui Dumnezeu - cea care deține știința tămăduirii omului.

1. Termenul Ortodoxie

Cuvântul Ortodoxie are două înțelesuri: pe de o parte, dreapta învățătură despre Dumnezeu și despre toate adevărurile privitoare la om și mântuirea acestuia, iar pe de alta, dreapta slăvire adusă Dumnezeului Celui în Treime. Între aceste două înțelesuri există o foarte strânsă legătură. Pentru a-l putea aduce lui Dumnezeu adevărată slăvire, trebuie să cunoaștem Cine este acest Dumnezeu. Dacă avem, de pildă, impresia că nu este Unul în Treime și Dumnezeu personal, ci o idee abstractă sau o forță nevăzută care guvernează totul, atunci și închinarea noastră se va îndrepta către un astfel de „dumnezeu” abstract. Iar cum un astfel de „dumnezeu” impersonal în realitate nici nu există, și închinarea pe care i-o aducem este, la rândul ei, abstractă, nu are un caracter personal. În Omilia sa la Schimbarea la Față a Domnului, Sfântul Ioan Damaschin arată că numai ortodocșii țin cu adevărat praznicele și sărbătorile, de vreme ce sărbătoarea se află într-o strânsă legătură cu adevărul dogmatic: „Cine are sărbători și praznice? Cine are desfătare și veselie, dacă nu cei ce se tem de Domnul și se închină Sfintei Treimi?” Iar în continuare spune: „Toată bucuria și veselia praznicelor a noastră este (adică a ortodocșilor). Pentru noi a gătit Hristos sărbătorile; căci nu este cu puțință celor necinstitori să se bucure.” Ale creștinilor sunt bucuria și veselia praznicelor, și, desigur, ale celor cu adevărat credincioși, nu ale necinstitorilor.

De vreme ce închinarea adusă lui Dumnezeu este strâns legată de învățătura despre El, Sfinții Părinți s-au luptat să păzească mărturisirea credinței. Când credința se strâmbă, se strâmbă și lucrarea mântuirii. Când credința se pervertește, se pervertesc și dragostea, nădejdea și toate celelalte virtuți evanghelice. Potrivit Sfântului Maxim Mărturisorul, credința în Hristos naște frica, frica -înfrânarea, înfrânarea atotcuprinzătoare odrăsește virtuțile: nădejdea, răbdarea și îndelunga-răbdare, nădejdea în Dumnezeu naște nepătimirea, iar nepătimirea, dragostea. Astfel, putem vedea în chip lămurit că, odată pervertită credința, se pervertesc toate celelalte virtuți, iar omul nu mai poate dobândi adevărata nepătimire și dragoste. Sfântul Maxim îndeamnă: „Să păzim marele și primul nostru leac spre mântuire, adică moștenirea cea bună a credinței.” „Cel ce are credință nefalsificată în Hristos, acela are în el însumate toate harismele Dumnezeiești”, spune Sfântul Maxim. În credința ortodoxă, buna cinstire nu stă în cuvinte, ci în însăși viața omului: „Pentru noi, buna cinstire (credința) nu stă în cuvinte, ci în fapte”, potrivit Sfântului Grigorie Teologul. Statomnicia noastră în credința ortodoxă ne dă puțința de a ne mântui. Dezvoltând această temă, putem spune că poruncile lui Hristos ne arată felul firesc și desăvârșit al viețuirii. Când doctorul îi prescrie celui bolnav un tratament, are în vedere starea omului sănătos la care vrea să-l aducă pe pacient. Tot astfel lucrează și poruncile lui Hristos. Credința ortodoxă ne arată calea tămăduirii pentru a afla sănătatea duhovnicească, odată cu care vom ajunge și la adevărata închinare adusă lui Dumnezeu. Când credința se pervertește, se pervertesc deopotrivă modul și metoda terapiei. Vedem aceasta în cadrul diferitelor religii și confesiuni creștine.

Astfel, deosebirea dintre Ortodoxie și celelalte confesiuni sau religii privește îndeosebi această problematică a tămăduirii omului. Ortodoxia are un sistem terapeutic desăvârșit. Cunoaște starea sănătății omului, vede în chip lămurit rănilor sale și recomandă

tratamentul cel mai potrivit. Așadar, odată cu pervertirea credinței, și terapia, tămăduirea omului intră pe un făgaș greșit, încât omul nu mai are puțința de a se vindeca și a dobândi adevărata legătură și părtășie cu Dumnezeu.

2. Sfinții Părinți

Sfinții Părinți ne arată și ne lămuresc această cale a tămăduirii. Și luptele pentru credință s-au dus, în fapt, pentru păstrarea „metodei” de vindecare, altfel spus, a metodei prin care omul comunică cu Dumnezeu. În aceasta socotesc că este de aflat marea valoare a scrierilor patristice. În vremurile mai vechi era răspândit îndemnul: „Înapoi la Părinți!” De vreme ce, călăuzindu-se după logica sa omenească, omul nu a izbândit nimic, a conștientizat faptul că are trebuință de întoarcerea la Sfinții Părinți. Cuprins însă, mai apoi, de îndoială în legătură cu această „deviză”, în sensul că ea ar vâdi o anumită „înapoiere”, a înlocuit-o cu o alta: „Înainte, alături de Părinți!” Totuși, nici aceasta nu exprimă în chip desăvârșit adevărul Bisericii. Îndemnul „Înapoi la Părinți!” nu este corect, deoarece Sfinții Părinți sunt fiii Bisericii. Ca unii ce au ajuns să se împărtășească de luminare și îndumnezeite, au exprimat apoi experiența Bisericii. Astfel, Biserica este cea care îi naște și îi formează pe Părinți, nu invers. De aceea, există și astăzi oameni care s-au învrednicit să ajungă la luminare și îndumnezeire și care pot vorbi despre problemele ce îl preocupă pe omul contemporan.

Fiecare epocă patristică este una bisericască sau, mai bine spus, este viața bisericască. Totodată, îndemnul „Înainte, alături de Părinți!” vădește mândrie și, de asemenea, primejdia ca scrierile Sfinților Părinți să fie tâlcuite de oameni care nu au dobândit prefacerea cea duhovnicească (transfigurarea), așa încât teologia și viața patristică ar putea deveni speculație rațională și improvizatie. Drept este să facem ascultare de Părinții îndumnezeiți, care există și astăzi, de adevărații purtători ai Adevărului Revelat ce se păstrează în sânul Bisericii.

Astăzi, din păcate, suntem martorii unui proces de transformare a Ortodoxiei în ideologie. Mari adevăruri despre viață au devenit simple idei între multe altele, așa încât creștinismul ni se înfățișează ca fiind lipsit de orice izbândă, neputincios a răspunde cerințelor epocii noastre. Poporul ortodox, dăruiț cu o simțire ortodoxă, se scârbește de o astfel de viziune ideologică, ce nu are nici o legătură cu viața.

Mulți nu văd în Părinți organisme vii, ci scrieri învechite, „de muzeu”, fapt pentru care au și ajuns la un studiu și o abordare a Părinților dintr-o perspectivă sentimentală sau scolastică. Deși sunt următori modelului apusean de cugetare și de viețuire, îi studiază și pe Sfinții Părinți. Hristos a spus însă: „Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; (...) ci pun vin nou în burdufuri noi” (Matei 9:17). Este de trebuință schimbarea întregii gândiri și mentalități pentru a putea gusta din vinul cel nou al creștinismului.

Această schimbare se numește pocăință, schimbarea minții. Cu o mentalitate raționalistă, cu o dispoziție sentimentală, acțiuni neortodoxe și practici cu totul nebisericești, nu poate pătrunde cineva în duhul Sfinților Părinți. Pocăința adâncă, nu de suprafață, este cea care ne va curăți de orice lucru vechi și ne va izbăvi de stricăciunea vieții de după cădere, adică de toate înșelăciunile omului căzut.

Cărțile Sfinților Părinți, precum și cele ale Noului Testament, trebuie văzute drept scrieri terapeutice, care îl tămăduiesc pe om, precum și roade ale terapiei, iar nu mijloace „de paradă”, prin care să-i impresionăm pe cei din jur, afișând noutatea și moda. Schimbarea noastră în sânul Bisericii Ortodoxe va aduce cu sine ortodoxia credinței și a vieții noastre și ne va tămădui, astfel încât să-l putem aduce lui Dumnezeu adevărată închinare.

+ **Hierotheos Vlachos**